

5465 27. Marts 1893: 2. Beh. af Lovf. om Udvid. af Sindsfygeanstalten ved Middelfart. 5466

tage under Overvejelse, om det ikke var heldigt, at hele vort Sindsfygevæsen blev underkastet Vedtænkning af en Direktion, som dertil var stiftet, for at dettes Forhold kunde komme til at ligge klarere for Befolkningen, og for at det kunde blive ledet saa godt og saa dygtigt som muligt.

Vi sit paa Middelfart Sindsfygeanstalt et særdeles godt Indtryk af Anstalten. Der hersker meget stor Orden paa Stedet, en meget stor Renlighed, som endog saa grænser til Properhed. Det er tungt at gennemvandre disse Opholdsstuer for sindsfyge, men alligevel glædes man ved at se, hvorledes Tiden er gaaet frem, og ved at se, hvad der nu gøres for sindsfyge imod, hvad der blev gjort i tidligere Dage. Dette mener jeg, vi gøre vel i at erindre, naar vi staa over for en Sag af saa stor Betydning, som her er Tale om. Thi man maa erindre, at de Penge, denne næsten 1 Million, og disse store aarlige Udgifter, som komme efter, ikke gaa ind i Produktionen og ikke komme igen. Det er Penge, der ofres til Sindsfygevæsenet, og det, man har ud af dem, er at have gjort sin Pligt og gjort en human Gerning. Derfor gør man vel i at deltage heri, og naar Pengene faa en fornuftig Anvendelse, tror jeg ogsaa, at det skal vise sig, at det bliver til Værd for Staten og til Gavn for den lidende Menneskehed. Jeg anbefaler altsaa paa Udvalgets Vegne det foreliggende Lovforslag med de af Udvalget stillede Ændringer til Tingets Velvilje og — lad mig sige — hurtige Behandling.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg kan i det hele taget være enig med den ærede Ordfører i de almindelige Betragtninger, han fremsatte, saa vel som i den historiske Fremstilling af, hvorledes det er gaaet til med Vandforsyningen derovre, og hvorledes det er gaaet til, at det nu stiller sig saaledes, at der maa anvendes forholdsvis saa betydelige Beløb til at tilvejebringe en Vandforsyning, som man nogenlunde kan stole paa i Fremtiden. Jeg skal derfor ikke dvæle ved de almindelige Betragtninger, men nærmest holde mig til de stillede Ændringsforslag, og jeg skal da først bemærke, at den ærede Ordførers Mening dog vistnok ikke var den at sige, at selve de projekterede Bygninger skulde være for flotte, eller hvad man vil

kalde det. Tværtimod de ny Bygninger, der skulle opføres, skulle være i samme Stil som de gamle, og der kan vistnok i den Henseende ikke siges noget paa Planen til Bygningerne; de ere, som de omtrent maa være ifølge det hele Anlægs Bestaffenhed, og de kunne ikke siges at være forsynede med Forsiringer eller sligt, der kan spares. Det, som derimod Udvalget synes at mene med den Nedsættelse, der skal finde Sted af de 104,000 Kr. er for det første, at de Honorarer, der omtales, skulle være noget for store, men det kan alligevel ikke blive Hovedsagen, det vil kun forslaa meget lidt til at fylde de 104,000 Kr., man vil nedsætte med. Det, der hovedsagelig paastaas, er imidlertid, at Raskulen over Materialer, eventuelt ogsaa over Arbejdslønnen, er for høj. I den Henseende er det mig naturligvis umuligt at have nogen bestemt Mening i dette Hæft. Skulde jeg kunne sige bestemt, at jeg kan paatage mig at lade Anstalten opføre eller disse Bygninger opføre og Vandforsyningen indrette for 800,000 Kr., vilde det være nødvendigt for mig at lade Anstalten nærmere undersøge i saa Henseende, lade den samme eller en anden Arkitekt gennemgaa Beregningerne, og derefter fremkomme med sit Forslag. Derjom det skulde ske, er det imidlertid indlysende, at saa vil det trække noget ud, og saa er det i overvejende Grad sandsynligt, at det ikke vil kunne lykkes at bringe Sagen til Ende i denne Samling. Derfor kan jeg, som Sagen nu staar, kun sige, at jeg skal forsøge paa, om det er muligt at holde sig inden for det foreslaede Beløb. Jeg skal til den Ende lade foretage ny Beregninger, eventuelt af en anden Arkitekt, ligesom jeg ogsaa skal drage Omsorg for, at der ved Materialernes Anskaffelse og Arbejdets Udførelse saa vidt mulig benyttes Diktation, og at der i øvrigt gaas frem paa en saadan Maade, at det hele kan gennemføres saa billigt som muligt, men mere end dette Tilfagn kan jeg ikke give paa Sagens nuværende Trin, da jeg naturligvis ikke er i Stand til selvstændig og uden Forberedelse at bedømme, om Udvalget har Ret i sin Formening, at disse Udgifter ere for højt anslaaede. — Med Ændringsforslag Nr. 2 har jeg ikke noget at indvende, det betragter jeg, som den ærede Ordfører sagde, som en ganske naturlig Følge af Ændringsforslag Nr. 1. —